

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519380528.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

En Morgen vækkede Man mig med den Tidende: at Gaarden var ^{*} ^{*} 147 omringet af Bønder og Andre, der saae ud som Kjøbstædpøbel. Jeg kastede mig i Klæderne, greb mine Pistoler og min Kaarde, og ilede ned. Min Fader mødte mig ubevæbnet i Vestibulen. "Læg dine Vaaben bort, *Louis!*" sagde han, "her kan intet Forsvar finde Sted; vi maae tale os tilrette!" Jeg fulgte ham ud paa Trappen, mod hvilken Oprørshoben trængte frem, under Sang og Skraal; vi bemærkede i den flere af vore egne Bønder. "Børn!" sagde min Fader, mildt og roligt, "hvad ville I?" "Dit aristokratiske Blod!" lød en Stemme midt inde fra Flokken. "Mit Blod" svarte han "har jeg offret mit Fødeland i mine stærke Dage; nu er jeg en Invalid; ville I have mine forskudte Lemmer, saa tag dem; men skaan min Søn!" Oprørerne begyndte at skamme sig, de Forreste trængte lidt tilbage, da lød atter hiin Røst: "Ned med Tyrannen!" "*Lebon!*" raabte min Fader, "var jeg en Tyran, da jeg eftergav jeres Fader alle hans Restancer? og da jeg laante ham Sædekorn, som jeg aldrig har krævet tilbage?" "Det er sandt han siger!" lød en anden Stemme; "han har aldrig været os en stræng Husbond." "Hvishvas, Nonsens!" skreg *Lebon*, "Alle de Adeliges Dyder ere kun glimrende Laster!" Et vildt Bifaldsbrøl fulgte dette Indfald. "Gjør nu kort Proces!" lød det igjen, "stød ham ned! han spiller under Dække med *Capet* og den østerrigske Tæve."* "Lad saa Loven slaae ham!" sagde en Anden; "lad os føre ham og hans Hvalp til Arras! der er flere af den Ulveyngel!" Dette Raad blev eenstemmigen antaget: en Deel omringede os, og førte os bort; en anden trængte ind i Huset, og udplyndrede det. - "Paa Vejen til Arras vare vi ofte i Fare for at blive myrdede; men den, som havde raadet at fængsle os, og i hvem vi gjenkendte een af min Faders forrige Tjenere, gik bestandig nær ved os, og holdt den rasende Hob tilbage med den Forestilling: at vi vilde vorde offentlig henrettede og saaledes yde Folket en værdigere Hævn."